

[Socialministeren.]

fra såvel visse arbejdstagerorganisationers side som fra politisk hold er tilkendegivet, at det haster med en gennemgribende revision af erhvervssygdomslovgivningen, har udvalget efter anmodning fremskyndet arbejdet med disse bestemmelser og udarbejdet enstemmigt vedtagne ændringsforslag til ulykkesforsikringslovens § 1 A, som ligger til grund for regeringens lovforslag.

Det er regeringens opfattelse, at det beskudne antal anerkendte tilfælde af erhvervssygdomme synes at bekræfte den opfattelse, at erhvervssygdomsbegrebet i erstatningsmæssig relation forekommer for snævert og utidssvarende. Endvidere indeholder den gældende erhvervssygdomsfortegnelse ikke alle de sygdomme, som i dag må anses for erhvervsbetingede, hvilket kan bevirke afvisning af tilfælde, der rettelig burde anerkendes.

Den gældende ordening bør derfor, efter regeringens opfattelse, afløses af et system, som i princippet anerkender enhver erhvervsbetinget sygdom, ligesom det bør være arbejdsgiveren, som i givet fald skal godtgøre, at sygdommen ikke er erhvervsbetinget, og ikke som nu arbejdstageren, der skal godtgøre, at sygdommen er erhvervsbetinget.

Forslaget bygger fortsat på et fortegnelses- eller listesystem, da man alt taget i betragtning har ment, at overvejende hensyn taler for en sådan ordening. For sygdomme, der er optaget på denne fortegnelse, fastslås en lovbestemt formodning for sygdommens erhvervsbetingethed.

Da intet fortegnelsessystem kan garanteres at være udtømmende, foreslår regeringen imidlertid herudover en lovfæstet adgang til under visse forudsætninger at yde erstatning for en sygdom, der ikke er medtaget på fortegnelsen. I disse tilfælde er det den forsikrede selv, der formelt bærer bevisbyrden for, at sygdommen er erhvervsbetinget.

Som en nyordning foreslås nedsat et permanent udvalg med deltagelse af bl. a. arbejdsmarkedets parter, sundhedsstyrelsen og arbejdstilsynet. Dette udvalg er tillagt væsentlig indflydelse på såvel indholdet af erhvervssygdomsfortegnelsen som udformningen af den praksis, der efterhånden vil danne sig vedrørende sygdomme, som ikke er optaget på fortegnelsen.

Ændringer i fortegnelsen skal fortsat ske administrativt. Af praktiske hensyn foreslås fortegnelsen, som efter forslaget skal revideres regelmæssigt, udtaget af selve loven.

Endelig indeholder forslaget ændringer i ulykkesforsikringsloven som følge af Færøernes overtagelse af området ulykkesforsikring som særømråde.

Forslaget vil ikke medføre merudgifter i finansåret 1976-77. For de følgende finansår vil merudgiften for det offentlige formentlig blive af en størrelsesorden på under 150.000 kr.

Idet jeg i øvrigt kan henvise til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anmode om tingets velvillige behandling af forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Inge Krogh)

(KrF):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om svangerskabsafbrydelse, idet jeg henviser til lovforslagets tekst og de ledsagende bemærkninger.

Ordføreren for forslagsstillerne (Brusvang)

(CD):

Jeg tillader mig herved for folketinget at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om beplantning af offentligt ejede jorder, idet jeg skal henvise til de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om bygningsfredning.

(Lovforslag nr. 77. Fremsat 12/11 75. Første behandling 4/12 75. Betænkning 22/1 76. Anden behandling 29/1 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 116 stemmer mod 23.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om lige løn til mænd og kvinder.

(Lovforslag nr. 80. Fremsat 14/11 75. Første behandling 2/12 75. Betænkning 28/1 76. Anden behandling 30/1 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Hölge (FP):

Fremskridtspartiet finder emnet: lige løn for mænd og kvinder, ganske uegnet til lovgivning og mener at forstå, at vi ikke står helt alene med dette synspunkt. Til gengæld vil vi formodentlig være de eneste, der vil have mod og mandshjerte — eller kvindehjerter, om man vil — til at fastholde dette klare standpunkt ved afstemningen. Vi har overflødig lovgivning til overflod i dette land, og det er et af mit partis erklærede mål at få ryddet op i denne syndflod.

Ved folkeafstemningen i oktober 1972 gik vi ind i De europæiske Fællesskaber på Romtraktatens betingelser, og således måtte vi også tage artikel 119 med i købet. Det er den artikel, der påbyder hver medlemsstat at gennemføre princippet om lige løn. Om end fremskridtsfolk aldrig ville have stemt for en artikel 119, fordi kønnenes indbyrdes forhold som så meget andet bedst klares uden offentlig indblanding, så kunne vi dog have levet med dens forholdsvis åbne formulering, så meget mere som Danmark allerede ved sin indtræden i EF gennem overenskomstterne i realiteten havde gennemført lige løn.

Desværre forstærkes artikel 119 i det langt mere vidtgående rådsdirektiv af 10. februar 1975, og selv om vi på det tidspunkt kun var repræsenteret ved forretningsministeriet Hartling, er det vor opfattelse, at det danske rådsmedlem burde have nedlagt veto mod vedtagelsen i Rådet. Skaden er imidlertid sket, og vi må derfor tage direktivet til efterretning. I erkendelse heraf ville fremskridtspartiet have stemt for en sådan efterretningssag, men da arbejdsministeren er gået længere, end direktivet påbyder, kan vi nu ikke komme til noget andet resultat, end at vi må stemme imod.

I fremskridtspartiet er vi uforandret af den opfattelse, at arbejdsmarkedets forhold

bedst klares af de implicerede parter, og at vi har restriktioner nok.

Tilsyneladende er dette forslag udtryk for noget meget sympatisk, noget, der lyder menneskeretligt helt rigtigt. Men reelt er det noget pjat. Denne lov kan i virkeligheden ikke kontrolleres, de faglige organisationer er ikke inreresseret i den, og loven er et indgreb i den frie forhandlingsret. Direktivets påbud kunne have været gennemført ved en simpel konstatering af, at princippet nyder fremme, og at tvistigheder afgøres af domstolene.

Fremskridtspartiet har gentagne gange både i ord og gerning fremhævet, at ingen bør diskrimineres, heller ikke kvinder. Vi har bl. a. fremsat forslag om ophævelse af sambeskatning, fuld folkepension også til gifte kvinder, bedre vilkår for medhjælpende hustruer. Disse forslag ville alle medføre reelle forbedringer for kvinder, hvorimod dette forslag ikke vil få nogen betydning overhovedet.

De medlemmer, der stemmer for forslaget, må derfor formodes at gøre dette udelukkende af taktiske grunde. Fremskridtspartiet tør tage den sagligt rigtige stilling, også selv om pressen bagefter vil påstå, at vi ikke ønsker lige løn.

Arbejdsministeren (*Erling Dinesen*):

Må jeg først sige til hr. Hölge, at loven er ikke et indgreb i den frie forhandlingsret. For alle overenskomstdækkede områder sker der ingen ændringer overhovedet.

Jeg har godt nok lagt mærke til, at fremskridtspartiet i betænkningen har skrevet: „Kønnenes indbyrdes forhold klares bedst uden offentlig indblanding. Derfor nedkules EF's kvindehalløj.“

Det er den argumentation, man anvender.

Må jeg føje til, at jeg synes personlig, det er meget vigtigt, at det nu også fastslås ved lov, at lige løn til kvinder og mænd skal og kan gennemføres, også uden for det overenskomstdækkede område, og jeg mener, at denne lov er et afgørende skridt frem mod ligestilling mellem kvinder og mænd på arbejdsmarkedet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget
vedtoges med 118 stemmer mod 23.